mødes, siger jeg, med en Beslutning, der støder den gjorte Tilnærmelse tilbage, saa kan Følgen ikke blive nogen anden, end at der opstaar en irriteret Stemning, og at man i høi Grad vil tage i Betænkning at gjøre noget somhelst videre Skridt for Mødekommen, efterat det første Forsøg er faldet saa uheldigt ud. Lad os erindre vor egen Stemning ligeoverfor de nordamerikanske Fristater, da den Konvention, til hvilken vi — maaske lidt for tidligt — havde givet vort Samtykke, blev praget der, og spørge os selv, om vi vilde være tilbøielige til at begynde en ny Forhandling med den nordamerikanske Union om et Forhold, efterat dette var passeret. Og lad os saa sammenligne dermed den Stilling, hvori Sverig vilde komme, hvis vi nu her forkastede, hvad der tilbydes, thi her foreligger dog Noget, som ikke laa i det Exempel, jeg nylig henviste til. Den amerikanske Repræsentation havde aldrig givet tilkjende, at den ansaa Opfyldelsen af Overenskomsten for at være nyttig og gavnlig for Amerika, men det have vi tidligere givet tilkjende ved den Beslutning, der er vedtagen af os om at godtjende Konventionen, og ved det Samtykke, vi have givet til Myntloven. Derom vi nu tilbagevise hvad der er foreslaaet, kan det kun have den Betydning, at vi ikke ønske at arbeide sammen med Sverig — fordi det norske Storthing med 7 Stemmers Overvægt har erklæret at ville isolere sig selv. At forkaste den Indstilling, der nu foreligger, er at tilintetgjøre for den nærmeste Tid og maaske for alle Tider en Myntoverenskomst med Norden; at stemme for den, er Veien til at faae Norges fjenere Samstemning.

Bojsen: Det ærede Medlem, der nu satte sig, henvendte nogle af sine Ord til mig. Jeg skal svare, at jeg ikke har opfattet Konventionen som en Konvention mellem et vist Antal Individer — det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) antydede, at der var Spørgsmaal om 2 eller 4 Millioner Mennesker — men jeg har opfattet dens Væsen som en Traktat mellem de 3 Lande her i Norden. Naar imidlertid Grundlaget for den falder bort, bortfalder for mig ikke alene en Stump af Konventionen, men hele Konventionen. Hvis jeg maa bruge et Billede, som muligvis kan betegne min Mening, saa vil jeg sammenligne denne Sag med en Trefod, naar man slaar det ene Ben af den, ophører hele Begrebet Trefod at være til; den vil ikke kunne staa paa to Ben.

Bille: Min Bemærkning vil blive lige saa kort som den, hvorpaa jeg vil svare. Det er i sin Orden, at ved visse Leiligheder, f. Ex. ved Gaftefaber, gaar det Hele overstyr, naar den ene Part trækker sig tilbage; men det er lige saa givet, at der kan møde Tilfælde, hvor flere samstemmende Villier kræves, og hvor dog Ubeladelsen af en, to, tre eller endog flere Parter ikke absolut behøver at forstyrre Forholdet, naar dey nemlig blivey Nogle tilbage, mellem hvilke en Overenskomst med Gavn kan sluttes. Dette Tilfælde foreligger netop her. For at blive ved Lignelsen med Trefoden, vil jeg netop gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han jo gaar paa to Ben.

Scavenius: For mig er det Væsentligste i denne Sag at vi saa hurtigt ske kan faae Guldfoden indført i Stedet for den nu herskende Sølvfod. Kan dette nu ske ved at vedtage Mindretallets Forslag eller ikke? Det skulde synes saa; men jeg vil ikke negte, at jeg fra det første Øieblik, jeg saae dette Forslag, har havt nogen Tvivl derom, og at min Tvivl er bleven bestyrket i Dag igjennem Diskussionen. Den meget ærede Finantsminister, som dog maa antages klart at kunne bedømme, hvorledes Sagen vil stille sig, har tydelig nok i Dag antydet, at han kun antog, at Sagen vilde blive gjennemført, hvis vi vedtage Forslaget saaledes, som det er kommet fra Landsthinget, og naar jeg ser hen til, hvad det meget ærede Medlem for Søndre Amts 2den Valgkreds (Alberti), der er en af Mindretallet, og som er Formand i Udvalget, i Dag har udtalt, saa fremgaar det aldeles bestemt, at han ønsker Sagen udsat, og at han kun tvungen, paa Grund af at han indrømmer, at det er nødvendigt, at Guldfoden snarest muligt indføres, er gaaet til det Forslag, der foreligger fra Mindretallets Side; dette fremlyser saa tydeligt som muligt af hans Foredrag i Dag. Naar jeg altsaa ser hen hertil, saa bliver min Stilling den, at jeg tager det Sikkre. Stemmer Folkethinget i Dag med Regjeringen, saa er det sikkert og vist, at vi faae Guldfoden, hvorimod det, hvis Mindretallets Forslag vedtages, er uvist, man kan have et Haab derom, men det er uvist, om Loven da kan føres igjennem, og, mine Herrer, jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at det virkelig ikke er Noget at spøge med, at opsætte denne Sag for længe. Sølvet synker, ganske vist er det hidtil sunket ret jevnt i Værdi, men der er al mulig Rimelighed for, at dette Forhold vil forandres, der er al mulig Rimelighed for, at Sølvet vil synke hurtig og pludselig i Værdi, at det ikke alene vil synke meget betydeligt, men at det vil synke paa en uregelmæssig Maade, hvad der vil være endnu værre for os. Preussen, Tydskland staar i Begreb med at sætte sit Sølv ud af Cirkulation. Det er ikke umuligt, maaske endog ret rimeligt, at den uhyre Masse af Femfranksstykker, der eve udmyntede, allerede fra ældre Tid og nu især i den sidste Tid for at betale Krigskontributionerne, ligeledes snart ville blive satte ud af Cirkulation, og da ville Lande, som, naar det Tidspunkt indtræder, ikke have taget Guld i Stedet for Sølv, kunne tælle deres Tab ikke i Tusinder, men i Hundredetusinder. Jeg vil derfor